

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: H. X. S.
bytem X
zastoupen Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení pod č. j. OAM-29051/DP-2024 o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu

takto:

- I. Městský soud v Praze **ukládá** žalovanému, aby v řízení č. j. OAM-29051/DP-2024 vydal rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 1. 8. 2024 ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

27/2025

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 20 405 Kč k rukám advokáta Mgr. Ondřeje Fialy ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

I. Předmět sporu a vyjádření procesních stran

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhá ochrany proti nečinnosti Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“). Uvedl, že je účastníkem řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (dále jen „žádost“), které je u žalovaného vedeno pod sp. zn. OAM-29051/DP-2024.
2. Žalobce žádost u žalovaného podal dne 1. 8. 2024. Podle ustanovení § 169t odst. 6 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je správní orgán povinen rozhodnout o žádosti žalobce do 60 dnů ode dne podání žádosti. Zákonná lhůta marně uplynula, žalovaný je proto nečinný. Dne 11. 2. 2025 proto požádal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) o opatření proti nečinnosti. To Komise učinila dne 11. 3. 2025 pod č. j. MV-26076-3/SO-2025; shledala, že o žádosti žalobce mělo být rozhodnuto ve lhůtě podle ustanovení § 169t odst. 6 písm. i) zákona o pobytu cizinců a podle ustanovení § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) vydala opatření proti nečinnosti do 60 dnů od seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci rozhodnout.
3. Žalobce je přesvědčen, že vydané opatření proti nečinnosti mu neposkytuje adekvátní ochranu, jelikož počátek lhůty je navázán na seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž o tomto datu rozhoduje žalovaný a žalobce nemůže datum provedení tohoto úkonu ovlivnit. Výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byla žalobci zaslána až 10. 3. 2025, přičemž žalovaný stanovil lhůtu k seznámení se s podklady do 15 dnů od doručení této výzvy. Seznámení se s podklady je právem, nikoliv povinností účastníka řízení, úkon tedy nemusí vůbec proběhnout. Lhůta byla stanovena neurčitě a není zřejmé, do kdy má správní orgán na základě opatření proti nečinnosti vydat rozhodnutí a takto stanovená lhůta v opatření proti nečinnosti by mohla ve svém důsledku vést k odeprání možnosti domáhat soudní ochrany před nečinností žalovaného správního orgánu, neboť úkon seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí nemusí během správního řízení vůbec proběhnout.
4. Se lhůtou nesouhlasí rovněž proto, že samotná část lhůty počínající běžet po neurčitě stanoveném datu v délce 60 dnů v opatření proti nečinnosti je zcela zjevně nepřiměřeně dlouhá jak ve vztahu k již uplynuté celkové délce řízení, tak ve vztahu k základní zákonné lhůtě 60 dnů od podání žádosti podle ustanovení § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců, kterou již žalovaný překročil. Žalovaný měl ve věci rozhodnout nejpozději do 30. 11. 2024; je zřejmé, že opatření proti nečinnosti, které žalovanému poskytuje další 2 měsíce počítané od neurčitě stanoveného data, nepředstavuje účinnou ochranu žalobce před nezákonnou nečinností správního orgánu. Komise přitom stanovení takto výjimečně dlouhé lhůty v opatření proti nečinnosti nikterak věcně neodůvodnila. Žalobce v této souvislosti citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č.j. 1 Azs 171/2022 – 54,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

27/2025

podle kterého je nezbytné, aby soud za účelem posouzení splnění podmínky bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti hodnotil přiměřenost stanovené lhůty.

5. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podal již 12. 2. 2025; řízení před Komisí trvalo 27 dnů, Komise tak využila téměř celou zákonnou lhůtu pro vyřízení podnětu. Ačkoliv žalobce v žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu žádal, aby nadřízený správní orgán přikázal žalovanému správnímu orgánu ve věci vydat rozhodnutí do 10 dnů ode dne doručení tohoto opatření proti nečinnosti, Komise v opatření proti nečinnosti stanovila lhůtu 60 dnů, navíc s neurčitým počátkem. Pokud bychom přitom za počátek této lhůty považovali marné uplynutí lhůty stanovené ve výzvě k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, lhůta poskytnutá Komisí v opatření proti nečinnosti by uběhla až 26. 5. 2025. Z výše citovaného rozsudku č. j. 1 Azs 171/2022 – 54 přitom vyplývá, že soud musí zohlednit i dobu, po kterou nadřízenému správnímu orgánu trvalo vyřízení podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti. Jen ve výjimečných případech lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uloží v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí. Závěrem citoval bod 59 nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV.ÚS 3523/20. Ústavní soud v něm považuje lhůtu 60 dnů od doby podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti za extrémně dlouhou a jen v extrémních případech za akceptovatelnou. V případě žalobce by se přitom jednalo o dobu 101 dnů než se ukáže, zda byl prostředek ochrany bezvýsledně vyčerpán.
6. Žalobce se s ohledem na výše uvedené domníval, že ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. navrhuje, aby Městský soud v Praze žalovanému správnímu orgánu rozsudkem uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vedeném u žalovaného správního orgánu pod č.j. OAM-29051/DP-2024 v soudem stanovené lhůtě.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s žalobou nesouhlasil. Je toho názoru, že nebyl a není nečinný. Žalovaný pro účely řízení zkoumal, zda žalobce splňuje podmínky, které zákon stanoví pro udělení povolení k trvalému pobytu.
8. Dne 11.2.2025 podal žalobce návrh na provedení opatření proti nečinnosti ke Komisi. Komise dne 11. 3. 2025 pod č.j. MV-26076-3/SO-2025 vydala opatření proti nečinnosti: uložila žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 60 ode dne seznámení se účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný dne 3. 3. 2025 žalobci, resp. jeho zástupci odeslal výzvu k dostavení se na pracoviště žalovaného za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce ani zmocněný zástupce se k tomuto úkonu nedostavili. Žalovaný má tak za to, že mu stále běží lhůta stanovená nadřízeným orgánem k vydání rozhodnutí ve věci.
9. Dne 9.4.2025 byla žalobci odeslána výzva k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení účelu pobytu na území.
10. Žalovaný podotýká, že podaná žaloba postrádá bližší konkretizaci či argumentaci tvrzené nečinnosti žalovaného. Obsah žaloby je jen velmi stručně založen na tom, že žalovaný je ve věci nečinný. Většina žalobních námitek navíc směřuje proti opatření proti nečinnosti, které vydala dne 11. 3. 2025 Komise.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

27/2025

11. Žalovaný došel k závěru, že řízení o žádosti žalobce probíhalo řádně. Ve věci konal a koná, o čemž mimo jiné vypovídají písemnosti, obsažené ve správním spise. Podanou žalobu považuje s přihlédnutím k vydanému opatření proti nečinnosti za předčasnou. V podrobnostech odkázal na správní spis.
12. Žalobce v replíce setrval na názoru o důvodnosti žaloby.
13. Uvedl, že vyjádření žalovaného nepřináší žádnou relevantní argumentaci, kterou by bylo možné zpochybnit důvodnost podané žaloby. Žalovaný ve svém vyjádření pouze v obecné rovině uvádí, že ve věci není a nebyl nečinný. Podle žalobce žalovaný nepochybně překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí a je ve věci nečinný.
14. Poukázal na skutečnost, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba nečinnost správního orgánu vnímat jako objektivní stav, který v případě žalobce nastal již marným uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí. Nečinnost žalovaného ve zde posuzovaném případě přitom Komise autoritativně shledala a vydala opatření proti nečinnosti.
15. Žalovaný uvedl, že pro účely řízení zkoumal, zda žalobce splňuje zákonné podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Toto obecné tvrzení žalovaného však neuvádí konkrétní výčet úkonů, které měl žalovaný provádět. Především je ale v rozporu se skutečným průběhem správního řízení; ačkoliv žalovaný tvrdí, že nebyl v řízení nečinný, nečinnost správního orgánu je objektivním stavem, který v případě žalobce nastal již marným uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí. Ve svém vyjádření žalovaný neuvedl žádné konkrétní úkony či důvody, pro které překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti žalobce citoval body 14 a 15 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2023, č. j. 10 A 81/2023 – 32; podle nich žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, jestliže nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, přičemž lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 60 dnů od provedení žalobcova výsledku soud nepovažoval za přiměřenou. Taková lhůta totiž nebyla stanovena jako pevná (její počátek byl navázán na okamžik, jenž byl plně v dispozici žalovaného), i jen část lhůty běžící případně od tohoto okamžiku (60 dnů) je sama o sobě stejně dlouhá jako zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí a nadřízený správní orgán využil pro vydání opatření proti nečinnosti téměř celou zákonnou lhůtu.
16. K argumentaci žalovaného, že mu stále běží lhůta stanovená nadřízeným orgánem k vydání rozhodnutí ve věci, neboť žalobce ani zmocněný zástupce se k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí že tomuto úkonu nedostavili, zopakoval, že seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je právem, nikoli povinností účastníka správního řízení. Nesouhlasil s tvrzením, že žalovanému stále lhůta k vydání rozhodnutí stále běží. Lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůtou zákonnou, která již žalovanému uplynula (přičemž lhůta poskytnutá Komisí v opatření proti nečinnosti není dodatečně prodlouženou lhůtou pro vydání rozhodnutí, ale lhůtou stanovenou k napravení již nastalého nežádoucího stavu). Žalovaný nejspíše nedodržuje ani tuto lhůtu poskytnutou Komisí, neboť od zaslání výzvy k seznámení se s podklady již 60 dní uplynulo a tuto lhůtu nelze vnímat tak, že žalovanému dává dalších 60 dnů navíc. Správní orgán by se naopak měl snažit vydat rozhodnutí co nejdříve, jakmile svou nečinnost zjistí.
17. K odkazu žalovaného na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 9. 4. 2025 uvedl, že výzva k odstranění vad žádosti byla učiněna až poté, co již marně uplynula lhůta pro vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

27/2025

rozhodnutí, a dokonce i poté, co byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Vydání výzvy k odstranění vad žádosti po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí přitom nemá za následek stavění lhůty pro vydání rozhodnutí, neboť lhůta, která již jednou uplynula, nemůže být stavěna. Tento procesní úkon proto na nečinnosti správního orgánu nemůže nic změnit.

18. Na repliku žalobce již žalovaný nereagoval.

II. Jednání

19. Na ústním jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 13. 5. 2025, žalobce setrval na procesním stanovisku. Uvedl, že 12. 5. 2025 mu byla doručena výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí. Rozhodnutí ale doposud nebylo vydáno. Poukázal rovněž na to, že celé řízení trvá téměř jeden celý rok, tj. dobu, na kterou se vydává povolení k pobytu za účelem studia.

20. Žalovaný se bez omluvy jednání nezúčastnil.

21. Soud neprováděl dokazování. Žalobce ani žalovaný provedení důkazů nenavrhovali, přičemž správním spisem ani listinami či podklady v něm založenými se dokazování ve správním soudnictví zásadně neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117 [č. 2383/2011 Sb. NSS]).

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Soud projednal žalobu podle ustanovení § 79 s. ř. s., podle něž ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. V řízení o ochraně proti nečinnosti soud rozhoduje podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
23. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 1. 8. 2024 u žalovaného žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců. K žádosti přiložil mj. doklad o zajištění ubytování ze dne 10. 4. 2024 na dobu od 30. 8. 2023 do 30. 8. 2025, jednotné potvrzení od X o přijetí ke vzdělávání ze dne 27. 3. 2024 (k jednoletému kurzu českého jazyka pro cizince). Řízení je vedeno pod sp. zn. OAM-29051/DP-2024.
24. Žalovaný dne 7. 8. 2024, č. j. OAM-29051/DP-2024 MV-117813-2/OAM-2024 žalobce ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu vyzval k odstranění vad žádosti. Konkrétně byl žalobce vyzván k doložení dokladu zajištění ubytování (konkrétně nájemní smlouvu či jiný právní titul, na jehož základě je ubytovatel oprávněn nemovitost užívat), dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území nebo dokladu o příjmu, dokladu o cestovním zdravotním pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu a dokladu o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu.
25. Na tento přípis žalobce reagoval podáním ze dne 30. 9. 2024. Jeho přílohou byl doklad o zajištění ubytování (od 1. 9. 2024 do 1. 9. 2026, ubytovatelé uvedeni jako spoluvlastníci), potvrzení o vedení účtu žalobce u České spořitelny, a. s., pojistná smlouva pro komplexní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

27/2025

zdravotní pojištění cizinců č. X (s dobou pojištění od 22. 9. 2024 do 21. 5. 2025) a potvrzení o úhradě pojistného za pojištění.

26. Dne 3. 3. 2025 žalovaný žalobce přípisem č. j. OAM-29051-17/DP-2024 MV-37534-1/OAM-2025 vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K tomu mu poskytnul lhůtu do 15 dnů od doručení tohoto vyrozumění.
27. Dne 11. 3. 2025 vydala Komise pod č. j. MV-26076-3/SO-2025 opatření proti nečinnosti. Tím žalovanému podle ustanovení § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu přikázala, aby do 60 dnů od seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí vydal ve věci č. j. OAM-29051/DP-2024 rozhodnutí.
28. Dne 9. 4. 2025 žalovaný přípisem č. j. OAM-29051-19/DP-2024 MV-37534-3/OAM-2025 žalobce opět vyzval k odstranění vad žádosti. Vyzval jej k doložení dokladu potvrzujícího účel pobytu na území České republiky. Žalovaný uvedl, že jako doklad účelu pobytu na území České republiky žalobce doložil potvrzení o studiu v jednoletém kurzu českého jazyka pro cizince na X, vydané 27. 3. 2024 na dobu od 15. 4. 2024 do 31. 3. 2025. Nejedná se však o studium ve smyslu ustanovení § 64 zákona o pobytu cizinců, protože žalovaný žalobce vyzval ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto přípisu k doložení dokladu o tom, že žalobce s platností od 1. 9. 2024 na celou dobu předpokládaného pobytu na území České republiky vyvíjí aktivitu, která je studiem ve smyslu ustanovení § 64 zákona o pobytu cizinců.
29. Soud nejprve konstatuje, že podmínky řízení o žalobě jsou splněny, včetně vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti, jelikož žalobce požádal o opatření proti nečinnosti, kterému Komise vyhověla dne 11. 3. 2025 a žalovanému přikázala, aby do 60 dnů od seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí vydal rozhodnutí ve věci řízení o žádosti pana H. X. S., č. j. OAM-29051/DP-2024. Komise v odůvodnění stručně shrnula dosavadní procesní vývoj žádosti a konstatovala jen tolik, že o žádosti mělo být rozhodnuto ve lhůtách uvedených v § 169t odst. 6 písm. i) zákona o pobytu cizinců, což žalovaný nedodržel.
30. Soud může rozhodnout o žalobě před uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí, kterou stanovila Komise. Bezvýslednost vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti nastane až prvním dnem po konci opatření proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou (nález Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 3523/20). Jestliže však nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když tento správní orgán nijak v zákonné lhůtě nereagoval na žádost o opatření proti nečinnosti.
31. Z opatření proti nečinnosti vyplývá, že Komise stanovila lhůtu pro rozhodnutí v totožné délce, jako je zákonná lhůta pro rozhodnutí. Podle (žalobcem citovaného) rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022 – 54 „lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší“. Žádné takové výjimečné okolnosti soud neshledal a netvrdí je ani žalovaný. Počátek lhůty nadto Komise stanovila nikoliv jako pevné datum, ale toliko neurčitě; odvíjí se od seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí. Jak navíc správně tvrdí žalobce, účastník řízení není povinen se s podklady pro vydání rozhodnutí seznamovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

27/2025

Komise mu tak fakticky založila povinnost tento úkon provést, byť zákon takovou povinnost neukládá. Lhůta stanovená Komisí tak závisí na okolnosti, která je plně v gesci žalovaného, a jejíž podmínky vlastně nikdy nemusí být naplněny.

32. Soud je na základě uvedeného toho názoru, že žalobce zcela jistě bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu (srov. § 79 odst. 1 s. ř. s.) Žaloba tedy není předčasná.
33. Žalobce v projednávané věci požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců.
34. Podle ustanovení § 169t odst. 6 písm. i) zákona o pobytu cizinců je povinností žalovaného rozhodnout ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců. Vydáním rozhodnutí se pak podle § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu, jde-li o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti. Podle ustanovení § 169i odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[b]yl-li žadatel vyzván správním orgánem k odstranění vad podání, lhůta pro vydání rozhodnutí neběží ode dne, kdy správní orgán učinil tuto výzvu, do dne, kdy byly odstraněny nedostatky podání, nebo do dne, kdy marně uplynula lhůta, která byla žadateli poskytnuta k odstranění nedostatků podání.“
35. Z uvedeného vyplývá, že žalobce podal žádost 1. 8. 2024. Veškeré žalovaným namítané vady žádosti z přípisu ze dne 7. 8. 2024, který byl doručen dne 8. 8. 2024, žalobce odstranil podáním ze dne 30. 9. 2024 (doručeno téhož dne). Žalovaný o žádosti měl tedy rozhodnout nejpozději dne 25. 11. 2024.
36. Žalovaný o žádosti ve stanovené lhůtě nerozhodl, ostatně učinila-li dne 11. 3. 2025 Komise opatření proti nečinnosti, již tím konstatovala nečinnost žalovaného pro uplynutí zákonné lhůty. Přijme-li totiž nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje ustanovení § 71 odst. 4 správního řádu. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 4 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti. Pozornost soudu se přitom může soustředit pouze na zjištění, zda opatřením přijatým nadřízeným orgánem byla nečinnost odstraněna; součástí hodnocení skutkového stavu pak je i úvaha, zda případná pokračující nečinnost není vyvolána procesním chováním žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012 – 41).
37. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný původně dne 3. 3. 2025 již žalobce vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, neboť byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí v míře dostatečné pro rozhodnutí o žádosti. Nicméně po vydání opatření proti nečinnosti učinil ve věci ještě několik úkonů: dne 9. 4. 2025 přípisem žalobce vyzval k odstranění vady podání v podobě doložení dokladu o účelu pobytu na území České republiky ve smyslu ustanovení § 42d zákona o pobytu cizinců. A znovu žalobce vyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí, což bylo žalobci oznámeno dne 12. 5. 2025.
38. Ačkoliv je podle ustanovení § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinností cizince uvádět v řízení podle tohoto zákona pravdivě a úplně všechny požadované údaje v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozsahu stanoveném tímto zákonem, nelze pominout skutečnost, že odpovědnost za zjištění stavu věci nese správní orgán (§ 3 správního řádu). Skutečnost, že žalobce je studentem, vyplývá již ze žádosti z 1. 8. 2024. Ostatně žalobce k žádosti přiložil také jednotné potvrzení o přijetí ke vzdělávání vydané společností X ze dne 27. 3. 2024, č. j. 2024-0040-CZ. Z něho se podává, že žalobce byl studentem jednoletého kurzu českého jazyka pro cizince se standardní dobou vzdělávání od 15. 4. 2024 do 31. 3. 2025. Doložení dokladu o účelu pobytu na území České republiky nebylo původní výzvou k odstranění vad ze dne 7. 8. 2024 po žalobci požadováno; žalovaný žalobce o skutečnosti, že nejde o studium ve smyslu ustanovení § 64 zákona o pobytu cizinců upozornil až 9. 4. 2025. Skutečnost, že správní řízení se protahuje z důvodu nově zjištěné vady studia, které nevyhovuje požadavkům ustanovení § 64 zákona o pobytu cizinců, přitom nelze klást k tíži žalobci. Ze správního spisu se totiž podává, že žalovaný e-mailovou komunikací s X a X již ode dne 28. 11. 2024 sám aktivně zjišťoval, zda žalobce řádně ukončil studium těchto univerzit a okolnosti o studiu na X ověřoval emailem u této školy v lednu 2025. Žalovaný se tedy již v této době zabýval studiem žalobce, přesto jej k odstranění vady žádosti související s doložením studia vyzval až 9. 4. 2025.

39. Požadavek na doložení dokladu o účelu pobytu na území České republiky je sice úkonem správního orgánu, který směřuje k vydání rozhodnutí ve věci, ze strany žalovaného ale nebylo dostatečně jasným způsobem vysvětleno, proč žalovaný žalobce k odstranění této vady žádosti nevyzval dříve. Lze tedy konstatovat, že ani toto prodloužení řízení nezpůsobil žalobce.
40. Žalovaný tedy o žádosti nijak nerozhodl ani ke dni tohoto rozsudku, nečinnost žalovaného tak nebyla ani po vydání opatření proti nečinnosti ze strany Komise odstraněna. Po vydání opatření proti nečinnosti Komise žalovaný žalobce v dubnu 2025 toliko vyzval k dalšímu odstranění vad podání. Jde sice o úkon směřující k vydání rozhodnutí, žalovanému však nic nebránilo tuto výzvu vůči žalobci učinit již dříve v průběhu správního řízení. V květnu 2025 poté znovu žalobce vyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí. Soudu proto nezbyvá než konstatovat, že žalovaný stále nevydal rozhodnutí ve věci.

IV. Závěr a náklady řízení

41. Městský soud v Praze v projednávané věci proto shledal, že žalovaný ke dni tohoto rozsudku o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 1. 8. 2024 doposud nerozhodl, přičemž zákonná lhůta k takovému rozhodnutí mu již marně uplynula.
42. Soud proto ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.) shledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s. výrokem I. žalovanému uložil o žádosti rozhodnout do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
43. Délku lhůty soud stanovil s ohledem na to, že lhůta pro rozhodnutí činí 30 dní. Jak bylo uvedeno výše, Komise již 11. 3. 2025 vydala opatření proti nečinnosti, v jehož rámci konstatovala, že žalovaný je nečinný. Žalovaný tak měl plně 2 měsíce na zjednání nápravy, přičemž po celou tuto dobu o konstatované nečinnosti věděl. S ohledem na dosavadní celkovou délku řízení, která přesahuje 9 měsíců, je na místě stanovit lhůtu kratšího rozsahu, která však na druhou stranu poskytne žalovanému dostatečný prostor pro vydání rozhodnutí. Žalovaný nyní vyzval žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí, lze tedy předpokládat, že o žádosti vydá meritorní rozhodnutí. Jako vhodným kompromisem mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

27/2025

dvěma výše uvedenými kritérii se soudu jeví lhůta 30 dní, tedy poloviny zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců (§ 169t odst. 6 písm. i) zákona o pobytu cizinců).

44. Výrok II. o nákladech řízení se odvíjí od procesního úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) Procesně úspěšnému žalobci soud přiznal na náhradě nákladů řízení částku zaplaceného soudního poplatku ve výši **2.000 Kč** a náklady zastoupení. Žalobce je zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Fialou. Tato náhrada spočívá podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025 (dále jen „*advokátní tarif*“) v náhradě za 3 úkony – příprava a převzetí věci, sepis žaloby a účast na ústním jednání ve výši 4 620 Kč za jeden úkon (§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu) a v paušální náhradě nákladů advokáta za tento úkon ve výši 450 Kč podle ustanovení § 13 advokátního tarifu, celkově tedy **3 x 5 070 Kč**. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, částka náhrady se tak zvyšuje o tuto daň (**3 195 Kč**). Celkově tedy městský soud žalobci přiznal výrokem II. náhradu nákladů ve výši **20 405 Kč** (2 000 + 3 x 5 070 + 3 195 Kč) a k její výplatě stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.
45. Soud žalobci nepřiznal náhradu za úkon sepis repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, neboť tento náklad nepovažoval za účelně vynaložený. Replika totiž obsahovala pouze reakci na vyjádření žalovaného a uplatněná argumentace nijak nepřispěla k předmětu věci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

27/2025

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. května 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.